

Unutup gitmişim. Benim Mihrac Ural ile birlikte Adana'da girdiğim daha doğrusu girmeye teşebbüs ettiğimiz bir eylem vardı. Sonuçsuz kalmıştı. Eylem olarak bombalama planlandığı için önemli bir eylem sayılmazdı, ama ilginçti. Hepimizin hayatında yazılama, afişleme, bildiri dağıtma vb. gibi eylemler vardır. Bunlar ile bırakın övünmeyi, sözünü etmeye bile değmez. Hele de bizim gibi silahlı mücadeleden gelen insanlar için silahsız eylemleri büyük marifet yapılmış gibi anlatmak doğru değildir. OI
a ki çok enterasan yanları olsun... O zaman başka...

Hayatımda bir kere afişlemeye çıktım, onda da yakalandım. Yıl 1971 Nisan...

12 Mart Muhtırası yeni verilmiş ve şimdilik Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu gibi kuruluşlara dokunulmuyor. Ama herkes tetikte... Ortamın böyle gitmeyeceğini biliyoruz.

Özel okullar ile ilgili bir yürüyüş yapılacak... O sırada özel okullar yeni açılmıştı. Daha doğrusu özel üniversiteler... Doğru dürüst bir eğitim yok, parayı bastır, mezun ol... Sistem böyle işliyordu.

Bununla ilgili yasal yürüyüşün afişlemesini yapacağız. Yer Ankara Beşevler-Maltepe... Belalı yer... Ankara'da faşistlerin önemli yerlerinden bir tanesi...

Bu nedenle afişlemeyi hızla ve gündüz yapacağız...

Beşevlerden hızla başladık. Ben grubun ortalarında bir yerdeydim. Yarım saat kadar elektrik direklerini afişledik. Sonra önümüzdeki grup karıştı. Faşistlerde kavga çıkmıştı. Afişler de bitmek üzereydi. Anlaşılan polis de gelmek üzereydi. Hızla dağıldık.

Ben biraz uzaklaşmıştım ki, nasıl oldu anlamadım, iki kişi tarafından yakalandım ve ite kaka sivil ve büyük bir arabaya bindirildim. Araba içinde şoförün yanı sıra yaşlıca bir adam da vardı. Araba yavaş yavaş caddede gitmeye başladı. Üzerimi aradılar. Hiç bir şey yok. ODTÜ kimliğini de yanıma almamıştım. O günlerde bu kimlikle yakalanmak doğrudan birinci subeye gitmek demektir...

Okumuyordum. Üniversite giriş sınavlarını kazanamadığım için boşa geziyordum. Param yoktu, özel okulda da okuyamazdım. Bu nedenle onlara karşıydım...

Biraz nasihat dinledim, sonra iş sadede geldi:

Beni yakalayanlardan bir tanesi, uzun boylu mavi gözlü olanı; "biz senin gibilerle mi uğraşacağız, dedi. İnsan afiş yapacaksa gece yapar. Gündüz yapıp insanı tahrik ediyorsunuz.

Bak bakayım Őunlara, tanıdığın var mı?"

Kartpostal ebatında fotoğraflar gösterdiler. İrfan Uçar ve Deniz Gezmiş'i tanıdım, ama söylemedim. Öteki ikisini hiç görmemiŐtim.

Hiç birisini tanıımıyordum. Araba Beşevler-Maltepe arasında yavaş yavaş tur atıyor, anlaşılan belki yolda yürürler diye bu kişileri arıyorlardı.

Bir süre aralarında tartıştılar. Birisi, "Bunu Fen Fakültesindeki karakola bırakalım, ne yaparlarsa yapsınlar" dedi. Öteki "işimiz var, sal gitsin" dedi.

"Bir daha bu işlere karışma" deyip bıraktılar.

Önemli işleri olduğu için beni dikkate almamışlardı. Üniversiteye geri döndüm. Arkadaşlar da beni bekliyordu. Herkes dönmişti, ben dönmediğim için yakalandığımı düşünüyorlardı. Başımdan geçeni anlattım.

Arkadaşlardan İsmail, "Őu adamları tarif etsene" dedi. Yaşlı ve yönetici olduğu belli olan adamı kimse bilmiyordu. Uzun Boylu mavi gözlü olan ise daha o zamandan tanınıyordu. Daha sonra Ankara'nın ünlü işkencecisi olacak komiserdi: Ümit Erdal...

"Tam da adamına yakalanmışsın" dediler...

Girdiğim diğer bu tür eylemlerin ilginç yanları yoktu, o nedenle anlatmıyorum.

Gelelim Adana'ya...

1977 yılının yaz aylarından bir tanesinde Artakya'ya gittik. Yaklaşık 170 bin TL para götürdüm. O yıllarda iyi paraydı. İstanbul'da patlayıcı bitmişti. Patlayıcı ve otomatik silah lazımdı.

Geldikten bir ya da iki gün sonraydı. Mihdac, "Adana'ya gidelim" dedi. Oradaki MHP bombalanacaktı.

Aslında ben yabancı kentlerdeki eylemlere girmem. Bir eyleme gireceksem, o eylemin hazırlığını kendimin yapmış olması gerekir. İyi bilmediğim işe girmeyi sevmem.

Neyse, bunu bu insanlara anlatmak zor olacaktı, o nedenle ben de akşam vakti Adana'ya gittim. Üç ya da dört kişiydik.

Karanlık basınca ana cadde üzerindeki MHP binasına uzaktan baktık. Bakar bakmaz kararımı verdim: Olacak iş değil... Bina ve çevresi gündüz gibi aydınlatılmış, çevresi de hiç تنها değil... Tenha olsa bile ne olacak, bu binaya kurşun yemeden yaklaşamazsın...

Mihrac yine de bekleyelim, biraz dolaşalım, dedi. Aslında anlamsız bir iş yapıyoruz. Dinamitler ve silahlarla dolaşıyoruz. MHP yakınındaki ara sokaklardan geçiyoruz. Birkaç kere geçince, malum yaz, Adanalılar damlarda yatarlar, damın birisinde kadının birisi kalktı ve bize, "Ne dolaşıyorsunuz lan burada;" dedi. Mihdac kadına cevap verdi, kadın bunun üzerine küfür etti, Mihrac kadının bulunduğu binaya doğru hamle yapmaya kalktı. Adamı çekip uzaklaştırdık...

Ne yapıyorsun sen yahu? Biz kadınla çene mi yarıştıracağız yoksa buraya eylem yapmaya mı geldik?

Eylem tabii gerçekleştirilemedi. Ortamı yoktu. Oradan uzaklaştık.

Gördüklerim gerekli saptamayı yapmam için yeterli oldu: Acemi bunlar... Bu tiplerle önemli eylemlere girilmez. Hemen provokasyona geliyor...

İstanbul'da eylem kadrosu içinde bulunan Antakyalılarla ister eyleme gireyim ister girmeyeyim bütün eylemlerin planlanmasına ve ön tatbikatına katılırdım. Onlarda böylece belirli bir davranış tarzı oluşmuştu. Böyle acemilikler yapmazlardı.

İyi ki de böyle yapmıştım...

Diyelim üç kişi bir bankaya gireceğiz. O sırada yoldan geçen birisi bize küfür etti... Duymamazlıktan geleceğiz... Herifi orada gebertmek iş değil, ama biz bu iş için buraya gelmedik... Amacımız soygun ve para elde etmek, lümpenin birisini öldürmek değil...

Bu olayı hatırlayınca anlattığım arkadaş telefonda gülmüştü: Sen, demişti, anlamamışsın. Mihrac havalı olduğu kadar da korkaktır. Hayatında doğru dürüst bir eyleme girmemiştir. Eylemin yapılamayacağını o da anlamıştır ama uğraştım, didindim havası atmak için hepinizi oralarda dolaştırmıştır...

Olabilir, neden olmasın...

